

На основу члана 142. и 144. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС”, бр. 79/05, 81/05-исправка, 83/05-исправка, 64/07, 67/07-исправка, 116/08, 104/09 и 99/14), Жалбена комисија Владе - Веће у саставу: Веселин Лекић председник Већа, Маја Вујовић и Снежана Новићевић, чланови Већа, на седници одржаној 28. марта 2016. године, одлучујући по жалби А.А. полицијског службеника у Министарству унутрашњих послова, уложене преко пуномоћника Б.Б. адвоката из В., на Решење Министарства унутрашњих послова – Сектора финансија, људских ресурса и заједничких послова 06/1 број ... од 2.12.2013. године, у предмету: утврђивања права на разлику у плати и накнади штете на име разлике у примљеној плати, донела је следеће

РЕШЕЊЕ

Одбија се жалба А.А., полицијског службеника запосленог у Министарству унутрашњих послова, на Решење Министарства унутрашњих послова, Сектора финансија, људских ресурса и заједничких послова 06/1 број: ... од 2.12.2013. године, као неоснована.

Образложење

Првостепени орган - Министарство унутрашњих послова, Сектор финансија, људских ресурса и заједничких послова, донео је решење којим се одбија захтев А.А., полицијског службеника у Сектору за ванредне ситуације за доношење решења о утврђивању права на разлику у плати и исплати разлике у плати за период од 01.07.2010. године до 01.07.2013. године, поднет преко пуномоћника Б.Б. адвоката из В., као неоснован. Решење је донето из разлога наведеног у образложењу истог.

Жалбена комисија Владе, као другостепени орган, разматрајући жалбу на ово решење, као и све списе које се односе на предмет својим решењем број 120-01-27/2014-01 од 06.02.2014. године, огласила је ожалбено решење ништавим.

Управни суд решавајући у управном спору по тужби А.А., пресудом II-4 У. 3786/14 од 11.02.2016. године, (достављена 18.03.2016. године) уважио је поднету тужбу и поништио решење Жалбене комисија Владе, број 120-01-27/2014-01 од 06.02.2014. године, јер по оцени Управног суда погрешно је одлучио тужени орган када је огласио ништавим првостепено решење 06/1 број ... од 2.12.2013. године налазећи да се ради о захтеву за накнаду штете о којим се одлучује према општим правилима облигационог права. Ово с тога, што се у конкретном случају ради о захтеву којим тужилац тражи накнаду зараде, за коју сматра да му по закону припада, што је јасно навео и у захтеву и у жалби изјављеној на првостепено решење, наводећи да је након распоређивања оштећен у висини плате за око ... динара и да се приликом одређивања коефицијента плате није водило рачуна о томе да је орган у који је тужилац преузет, био дужан да у поступку одређивања плате узме у обзир и номинални износ плате коју је тужилац примио у органу из којег је преузет и да му применом члана 20. став 2. Закона о платама државних службеника и намештеника, утврди право на разлику плате; да будући да је тужилац оваквим наводима оспорио и висину утврђеног коефицијента Суд налази да оспореним решењем није решено о захтеву у целини, чиме је повредио одредбе члана 192. став 1, као и одредбе члана 235. Закона о општем управном поступку.

Жалбена комисија Владе – Веће је, поступајући по наведеној пресуди Управног суда и разматрајући жалбу именованог, поништено решење, списе предмета и поступак у коме је донето првостепено и другостепено (пресудом поништено) решење, утврдило следеће.

У овој управној ствари, предмет разматрања и одлучивања ове комисије – већа је законитост наведеног првостепеног решења 06/1 број ... од 2.12.2013. године,

односно наводи именованог да се жалбом оспорава донето решење због непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. У жалби се наводи: да је жалилац по преузимању из Министарства одбране, добио решење о распоређивању на радно место начелника Одељења за ванредне ситуације у Г. у звању полицијског саветника, са коефицијентом плате ..., те да је овим решењем жалилац оштећен за око ... динара месечно мање исплаћене плате; у жалби се позива на чл. 18. и 19. и члан 20. став 2. Закона о платама државних службеника и намештеника, као и на образложење из решења Жалбене комисије Владе од 15.10.2010. године, да посебни прописи у складу са којим се утврђују коефицијенти за обрачуни и плату плате не искључују одредбу којом се штити достигнути ниво плате. У жалби се тражи да се ожалбено решење поништи и врати првостепеном органу на поновни поступак или да другостепени орган сам реши ову праву ствар и утврди право жалиоца на исплату разлике плате за период потраживања.

Поступајући по изјављеној жалби првостепени орган је својим актом 06/2 број ... од 18.12.2013. године, обавестио Жалбену комисију Владе да је жалба А.А. допуштена, благовремена и изјављена од овлашћеног лица. У вези са наводима жалбе првостепени орган указује да су исти неосновани а као разлоге за то понавља разлоге који су садржани у образложењу побијаног решења и предлаже да се жалба одбије као неоснована.

Разматрајући жалбу, ожалбено решење, списе предмета, прописе на којима је засновано ожалбено решење и поступак у коме је то решење донето Жалбена комисија Владе – веће је утврдило следеће.

Законом о државним службеницима прописано је: да државни службеник има право жалбе на решење којим се одлучује о његовим правима и дужностима, ако жалба тим законом није изричито искључена (члан 16. став 1); да се жалба изјављује у року од осам дана од дана пријема решења, ако тим законом није одређен краћи рок (члан 16. став 2); да жалба не одлаже извршење решења само кад је то тим законом изричито одређено (члан 16. став 3); да се при одлучивању о правима и дужностима државних службеника примењује закон којим се уређује општи управни поступак, изузев одлучивања о одговорности за штету (члан 140. став 4); да о жалбама државних службеника на решења којима се у управном поступку одлучује о њиховим правима и дужностима одлучују жалбене комисије (члан 142. став 1); да о жалбама државних службеника из органа државне управе, служби Владе и Републичког јавног правобранилаштва одлучује Жалбена комисија Владе (члан 144. став 1).

Првостепени орган правилно је утврдио да је изјављена жалба благовремена, допуштена и изјављена од овлашћеног лица, те је ова комисија – веће, у својству надлежног другостепеног органа, предмет узела у разматрање и одлучивање.

У поступку оцене законитости првостепеног акта, односно Решења првостепеног органа – Министарства унутрашњих послова, 06/1 број ... од 2.12.2013. године, утврђено је да је то решење законито, а да је жалба А.А. изјављена на то решење неоснована, а и да је, као такву, треба одбити.

С тим у вези утврђено је следеће:

Законом о полицији (“Службени гласник РС”, бр. 101/05, 63/09 и 92/11) прописано је: да запослени имају право на плату која се састоји од основне плате, додатака на плату и пореза и доприноса из плате (члан 146. став 1); да се основна плата састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, радна места, односно послове на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова (члан 146. став 2); да додатак на плату износи 0,4% од основне плате по основу временаведеног на раду за сваку пуну годину остварену у радном односу, као и за сваку пуну годину за коју се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем – бенефицирани радни стаж (члан 146. став 3); да висину коефицијената из става 2. тог члана утврђује министар актом о платама запослених у Министарству, који доноси уз сагласност Владе (члан 146. став 4).

Из наведеног произлази то: 1) да се коефицијент за обрачун и исплату плате запосленог, односно државног, тј. полицијског службеника у Министарству унутрашњих послова одређује за радно место, тј. према пословима радног места на које је полицијски службеник распоређен и то као основни и додатни коефицијент, као и да се коефицијент одређује у односу на звање, радно место, послове на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова; 2) да висину коефицијента, према наведеним мерилима, утврђује министар актом о платама запослених у Министарству, који доноси уз сагласност Владе.

У вези са наведеним, а поводом навода из жалбе којима се указује на члана 19. Закона о платама државних службеника и намештеника, утврђено је и то да је Законом о државним службеницима прописано то да се поједина права и дужности државних службеника у појединим државним органима могу посебним законом уредити и друкчије ако то произлази из природе њихових послова (члан 1. став 2), као и да је Законом о полицији, поред тога што су питања у вези са елементима, структуром, поступком и актом на основу кога се остварује право на плату за време рада у Министарству унутрашњих послова посебно уређена, прописано и то да се на положај, дужности, права и одговорности запослених у Министарству унутрашњих послова примењују прописи о радним односима у државним органима, ако тим законом и прописима донетим на основу тог закона није друкчије одређено (члан 169).

Према томе, из наведеног произлази то да се у односу на питања која су посебно уређена другим законом и на основу њега донетим подзаконским актима, односно у поступку утврђивања права на плату, што укључује и доношење одлуке о висини коефицијента за обрачун и исплату плате (подразумевајући, како укупан коефицијент, тако и основни коефицијент и додатни коефицијент по сваком од прописаних основа и мерила), примењује посебан закон – Закон о полицији и на основу њега донети подзаконски акт - Правилник о платама запослених у Министарству унутрашњих послова и да се у односу на та питања не може применити закон којим се на јединствен начин уређује положај државних службеника у другим државним, односно органима државне управе.

Дакле, запослени у Министарству унутрашњих послова право на плату остварују по основу примене посебних прописа којима је, полазећи од специфичности природе и начина вршења послова у том министарству, то питање уређено на целовит начин, па се, из тог разлога, у конкретном случају на одређивање коефицијента запосленом у Министарству унутрашњих послова не може применити одредба Закона о платама државних службеника и намештеника. Такође, право на разлику у плати не би било могуће ни применом члана 20. став 2. Закона о платама државних службеника и намештеника на које се жалилац позива, чак и под условом да се закон може применити у конкретном случају, будући да се поменути члан закона примењује у случају одређивања коефицијента државном службенику који се премешта на ниже радно место уз своју сагласност. С тим у вези, указујемо да је овакав став заузео и Управни суд у пресудама 25 У 406/14 од 04.09.2015. године и II-9 У. 188/14 од 02.04.2015. године.

Такође, наведени наводи нису од утицаја на другачије решавање ове управне ствари, будући да је коначним и правоснажним решењима жалиоцу одређен коефицијент за обрачун и исплату плате.

У вези навода и предлога из жалбе који се односе на одговарајућу примену прописа и начин поступања и решавања у овој управној ствари, позивајући се на решење Жалбене комисије Владе и заузетим ставовима, оцењено је да дати наводи нису могли бити од утицаја на друкчије решавање ове управне ствари.

Према томе, по оцени ове комисије – већа, ожалбеним решењем првостепеног органа је, сагласно закону и прописима донетим за извршавање закона, правилно одбио захтев жалиоца и правилно је, сагласно закону, образложена донета одлука и то тако да образложења садржи наводе о утврђеном чињеничном стању, као и правне прописе и

разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Дакле, ценећи садржину првостепеног решења, наводе из жалбе, сваки понаособ као и жалбу у целини, изјашњење првостепеног органа, као и важеће прописе, Жалбена комисија Владе-Веће је утврдило да је првостепени орган правилно и на закону засновано донео првостепено решење у коме је садржано потребно образложење и разлози који су условили донету првостепену одлуку, а да је, сагласно изнетим чињеницама, жалба неоснована, те је одлучила као у изреци овог решења, сагласно члану 230. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10).

Упутство о правном средству: Ово решење коначно је у управном поступку и против њега се може покренути управни спор пред Управним судом у року од 30 дана од дана његовог пријема, подношењем тужбе суду непосредно или поштом, уз коју се доставља препис тужбе и прилога за тужени орган и за свако заинтересовано лице, ако таквих лица има.

**Решено у Жалбеној комисији Владе
Решењем број: 120-01-74/2016-01, дана 28. марта 2016. године**

Доставити:

- пуномоћнику жалиоца преко првостепеног органа;
- првостепеном органу;
- у архиву.

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
ЖАЛБЕНЕ КОМИСИЈЕ ВЛАДЕ**

Веселин Лекић